

10. ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

Εδάφιο μνήμης: «Και είπον οι απόστολοι προς τον Κύριον· Αύξησον εις ημάς την πίστιν.» Λουκά 17/ιζ' 5.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 11/ια' 37-54, 12/ιβ' 4-21, 35-53, Αμώς 6/ς' 1, Λουκά 8/η' 4-15, 22/κβ' 24-27.

Αν και μεγάλος δάσκαλος, ο Ιησούς δεν ίδρυσε καμία σχολή θεολογίας ή φιλοσοφίας. Ο σκοπός Του ήταν «να ζητήσει και να σώση το απολωλός» (Λουκά 19/ιθ' 10). Ήρθε για να αποκαλύψει τον χαρακτήρα του Θεού, μία αποκάλυψη που έφτασε στο αποκορύφωμά της στον σταυρό, όπου δεν έδειξε απλώς στην ανθρωπότητα και στους αναμάρτητους κόσμους τον χαρακτήρα του Θεού, αλλά πλήρωσε και το τίμημα της αμαρτίας για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Επίσης, δημιούργησε την κοινωνία των λυτρωμένων, όσων έχουν σωθεί μέσω της θυσίας Του και επέλεξαν να γίνουν πρότυπα της ζωής και των διδασκαλιών Του.

Η κλήση να γίνουμε μέλη αυτής της κοινωνίας, είναι μία κλήση που απαιτεί την πλήρη πίστη και υποταγή μας σ' Εκείνον που μας καλεί – στον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Τα λόγια και το θέλημά Του είναι νόμος ζωής για τους μαθητές Του. Η καλοσύνη και η δογματική τελειότητα δεν μπορούν να αντικαταστήσουν την πλήρη υποταγή μας στον Χριστό και στο θέλημά Του.

Η μαθητεία, την οποία οφείλουμε αποκλειστικά στον Χριστό, έχει και κάποιες απαιτήσεις. Δεν επιτρέπονται αντιπαραθέσεις αλλά ούτε και αντικαταστάσεις.

Ο ΦΑΡΙΣΑΪΣΜΟΣ ΑΠΟΤΙΝΑΣΣΕΤΑΙ

Από τις 80 αναφορές των ευαγγελίων στους Φαρισαίους, περίπου το 25% των αναφορών βρίσκονται στο Λουκά. Σε αντίθεση με τους Σαδδουκαίους, οι Φαρισαίοι ήταν γνωστοί για την συντηρητική, δογματική τους στάση. Ήταν νομικιστές και, παρότι έλεγαν ότι πίστευαν στη χάρη, δίδασκαν τη σωτηρία μέσα από την τήρηση του νόμου.

Διαβάστε Λουκά 11/ια' 37-54. Για ποια πράγματα προειδοποιεί ο Ιησούς και πώς εκδηλώνονται σήμερα; Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι δεν εκδηλώνουμε την ίδια συμπεριφορά και εμείς σήμερα;

.....

.....

.....

Με μία ανασκόπηση των «ουαί» (Λουκά 11/ια' 42-54) προς τους Φαρισαίους και τους Γραμματείς, βλέπουμε πως το κάλεσμα στην αληθινή θρησκεία απευθύνεται σε κάθε γενεά, συμπεριλαμβανομένου και της δικής μας. Για παράδειγμα, ενώ τα δέκατα είναι μία αναγνώριση των ευλογιών του Θεού, δεν μπορούν ποτέ να αντικαταστήσουν τις βασικές απαιτήσεις της αγάπης και της δικαιοσύνης στις ανθρώπινες σχέσεις (εδ. 42). Παρομοίως, εκείνοι που παραβλέπουν «την κρίσιν και την αγάπην του Θεού», αντ' αυτής αγαπούν «την πρωτοκαθεδρίαν εν ταις συναγωγαίς» (εδ. 42,43). Αυτό θα πει να έχεις χάσει το νόημα της πραγματικής πίστης! Ο Ιησούς επίσης είπε ότι εκείνοι που εξισώνουν την αληθινή θρησκεία με τελετές επίδειξης στην πραγματικότητα είναι ακάθαρτοι σαν τάφοι (Λουκά 11/ια' 44) και σαν εκείνους που έρχονται σε επαφή με τους νεκρούς (Αρ. 19/ιθ' 16). Είναι πολύ εύκολο να μπερδέσουμε το ασήμαντο με το ιερό στα μάτια του Θεού. Επίσης, ο Ιησούς είπε «ουαί» στους νομικούς που χρησιμοποιούσαν τη γνώση τους για να θέσουν στους άλλους δυσβάσταχτα θρησκευτικά φορτία, ενώ οι ίδιοι δεν τα άγγιζαν ούτε «με ένα των δακτύλων» (Λουκά 11/ια' 46).

Εντωμεταξύ, οι Φαρισαίοι τιμούσαν τους προφήτες όταν πέθαιναν, ενώ εναντιώνονταν σ' αυτούς όσο ήταν ζωντανοί. Ακόμη και όταν ο Ιησούς μιλούσε, μερικοί σχεδίαζαν τον θάνατο του Υιού του Θεού. Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι το να τιμάμε τους προφήτες, αλλά να προσέχουμε το προφητικό μήνυμα της αγάπης, του ελέους και της κρίσης. Το τελευταίο «ουαί» είναι και το πιο τρομερό. Εκείνοι στους οποίους ο Θεός εμπιστεύτηκε το κλειδί της βασιλείας Του, πρόδωσαν την εμπιστοσύνη Του. Δεν χρησιμοποίησαν αυτό το κλειδί με σοφία για να φέρουν ανθρώπους στη βασιλεία του Θεού, αλλά τους κλείδωσαν έξω εμποδίζοντάς τους.

Δευτέρα 1 Ιουνίου

«ΦΟΒΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟ»

«Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξα εις Αυτόν» (Αποκ. 14/ιδ' 7) είναι το πρώτο μήνυμα της τριπλής αγγελίας που είναι τόσο βασική στη ζωή και στην πίστη των Αντιβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Ο «φόβος του Κυρίου» δεν έχει να κάνει με τον ανθρώπινο φόβο, όπως οι περισσότεροι νομίζουν, αλλά είναι η ένδειξη πίστης με πλήρη υποταγή σ' Αυτόν. Ο Θεός γίνεται Αυτός που ορίζει και κρίνει τη ζωή μας – τις σκέψεις, τις πράξεις, τις σχέσεις και την κατάληξή μας. Η μαθητεία που βασίζεται σ' αυτόν τον «φόβο», είναι σε στέρεο έδαφος.

Διαβάστε Λουκά 12/ιβ' 4-12. Τι μας λέει εδώ ο Ιησούς για τον φόβο;

.....
.....
.....

Στην περικοπή αυτή βλέπουμε ποιον πρέπει να φοβόμαστε και ποιον όχι. Δεν πρέπει να φοβόμαστε τις δυνάμεις που μπορούν να μας βλάψουν μόνο σωματικά. Αντιθέτως, πρέπει να φοβόμαστε και να υπακούμε τον Θεό επειδή στα δικά Του χέρια είναι η αιώνια κατάληξή μας. Αλλά ο Θεός μας – που προσέχει ακόμα και το σπουργίτη (Λουκά 12/ιβ' 6) και που γνωρίζει ακόμη και τις τρίχες του κεφαλιού μας (εδ. 7) – είναι στοργικός και γεμάτος αγάπη, κι επομένως όλοι είμαστε πολύτιμοι στα μάτια Του. Εάν πραγματικά το πιστεύαμε αυτό, από πόσες επίγειες φοβίες θα είχαμε απαλλαχθεί!

Διαβάστε Λουκά 12/ιβ' 13-21. Για ποιο πράγμα μάς προειδοποιεί εδώ ο Ιησούς;

.....
.....

Ενώ ο Ιησούς αρνείται να ασχοληθεί με τη διαμάχη των δυο αδερφών όσον αφορά την διανομή της περιουσίας, επιλέγει να δώσει έμφαση στη δέκατη εντολή (Έξ. 20/κ' 17) ενάντια στη ζηλοφθονία και στρέφει την προσοχή σε μία σημαντική αλήθεια: Η ζωή δεν εξαρτάται από τα υπάρχοντα (Λουκά 12/ιβ' 15). Ο άφρων πλούσιος αυτοπεριοριζόταν ζώντας στο μικρόκοσμό του. Δεν τον ενδιέφερε τίποτε άλλο. Πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε ώστε να μην πέσουμε στην ίδια παγίδα – ιδιαίτερα όσσοι είναι πλούσια ευλογημένοι στα υλικά αγαθά!

ΣΚΕΨΗ: Παρότι όλοι απολαμβάνουμε τα υλικά αγαθά, σκεφτείτε πόσο λίγο μπορούν να μας ικανοποιήσουν μπροστά στην αιωνιότητα. Γιατί, ωστόσο, είναι πολύ εύκολο να πέσουμε στην παγίδα για την οποία ο Ιησούς μάς προειδοποίησε στο Λουκά 12/ιβ' 16-21;

Τρίτη 2 Ιουνίου

ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ

«Η επαγρύπνηση και η αφοσίωση απαιτούνται από τους ακολούθους του Χριστού κάθε εποχής, τώρα όμως που βρισκόμαστε προ των πυλών του αιώνιου κόσμου, με τις αλήθειες, το φως και το έργο που έχουμε, πρέπει να είμαστε διπλά πιο επιμελείς.» Ε. Χουάιτ, Testimonies for the Church, τομ. 5, σ. 460,461.

Διαβάστε Λουκά 12/ιβ' 35-53 και γράψτε συνοπτικά τι σημαίνουν αυτά τα εδάφια για σας, ιδιαίτερα εάν περιμένετε για καιρό την Δευτέρα Παρουσία του Ιησού.

.....
.....
.....
.....
.....

Οι Χριστιανοί δεν μπορούν να είναι ληθαργικοί. Το γεγονός ότι η επιστροφή Του είναι σίγουρη αλλά η ώρα άγνωστη, πρέπει να μας κάνει να είμαστε πάντοτε σε ετοιμότητα. Η εσχατολογική ελπίδα πρέπει να είναι κατευθυντήρια δύναμη στη ζωή και στην εργασία μας, στην ετοιμότητα και στην πιστότητά μας. Η αφοσίωση να γίνει το θέλημά Του στη γη και η ετοιμότητα να Τον συναντήσουν, είναι που ξεχωρίζουν τους καλούς από τους πονηρούς δούλους.

Η αμέλεια της αφοσίωσης με την δικαιολογία, «Βραδύνει να έλθω ο κύριός μου» (Λουκά 12/ιβ' 45) θα φέρει την πιο σκληρή κρίση του Θεού (εδ. 45-48). Όσο περισσότερα είναι τα προνόμια τόσο μεγαλύτερη είναι και η ευθύνη, και έτσι, σε όσους δόθηκαν πολλά, θα τους ζητηθούν και πολλά (εδ. 48).

Τα λόγια του προφήτη, «Ουαί εις τους αμεριμνούντας εν Σιών» (Αμώς 6/ς' 1) αντικατοπτρίζονται στην προειδοποίηση του Χριστού ότι η μαθητεία δεν είναι μία άνετη περίοδος. Ο Παύλος εξηγεί ότι στη Χριστιανική ζωή διεξάγεται ένας πνευματικός πόλεμος (Εφεσ. 6/ς' 12). Όλοι οι Χριστιανοί εμπλέκονται σ' αυτήν την υπερκόσμια διαμάχη μεταξύ Χριστού και Σατανά, και ο Σταυρός χάραξε την ξεκάθαρη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των δύο. Μόνο μέσω διαρκής πίστης στον εσταυρωμένο Χριστό μπορεί κανείς να αποκτήσει την τελική νίκη.

ΣΚΕΨΗ: «Εις πάντα δε, εις τον οποίον εδόθη πολύ, πολύ θέλει ζητηθή παρ' αυτού, και εις όντινα ενεπιστεύθη πολύ, περισσότερον θέλουσιν απαιτήσει παρ' αυτού.» (Λουκά 12/ιβ' 48). Τι σημαίνει για εμάς, τους Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, αυτό το εδάφιο;

Τετάρτη 3 Ιουνίου

ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΑΠΟΔΟΤΙΚΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ο Πατέρας, ο Υιός, και το Άγιο Πνεύμα, στα αιώνια συμβούλια τους «προ καταβολής κόσμου» (Εφεσ. 1/α'4), έθεσαν το σχέδιο της σωτηρίας. Ακόμη και πριν τη δημιουργία του ανθρώπου, και συνεπώς πριν την Πτώση, ο Θεός είχε ένα σχέδιο για τη σωτηρία του κόσμου. Το σχέδιο αυτό βασίζεται στη σταύρωση του Ιησού, και έτσι τα καλά νέα του Σταυρού πρέπει να ειπωθούν σε όλον τον κόσμο. Αυτή η ευθύνη της μαρτυρίας πέφτει σε όλους τους Χριστιανούς.

«Θέλετε είσθαι εις εμέ μάρτυρες και εν Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης» (Πράξ. 1/α' 8). Η τελευταία εντολή του Ιησού δείχνει το πόσο σημαντικό θεωρεί τον ρόλο της μαρτυρίας από τους ακολούθους Του.

Τι μπορούμε να διδαχτούμε από την παραβολή του σπορέα και του εδάφους για την Χριστιανική μαρτυρία; Λουκά 8/η' 4-15.

.....
.....
.....
.....
.....

Ποια θα είναι αμοιβή όσων δίνουν μαρτυρία και τότε θα την λάβουν; Λουκά 18/ιη' 24-30.

.....
.....
.....
.....
.....

Τι μας διδάσκει η παραβολή τις δέκα μνες (Λουκά 19/ιθ' 11-27) για την αφοσίωση και την ευθύνη στην μαρτυρία;

.....
.....
.....
.....
.....

Στις παραπάνω περικοπές, καθώς και σε άλλες, βλέπουμε τους κινδύνους, τις ευθύνες, και τις αμοιβές της μαρτυρίας και της πίστης. Έχουμε μία ιερή ευθύνη. Ωστόσο, αν αναλογισθούμε το τι μας έχει προσφερθεί, πόσο λίγα μας ζητάει στην πραγματικότητα ο Θεός;

Πέμπτη 4 Ιουνίου

«Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΩΣ Ο ΥΠΗΡΕΤΩΝ»

Διαβάστε Λουκά 22/κβ' 24-27. Ακόμη και στον Μυστικό Δείπνο, οι μαθητές διαπληκτίζονταν για το ποιος θα είναι μεγαλύτερος στη βασιλεία. Πώς αποκρίθηκε ο Ιησούς σ' αυτή τους την ανοησία, και τι το ανατρεπτικό υπάρχει στην απάντησή Του;

.....

.....

.....

Η απάντηση του Ιησού είναι μοναδική στο ιστορικό της ηγεσίας. Ο Φαραώ, ο Ναβουχοδονόσορ, ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Ιούλιος Καίσαρας, ο Ναπολέων, και ο Τζένγκις Χαν, όλοι έβλεπαν την ηγεσία στα πλαίσια της δύναμης και της εξουσίας επάνω στους άλλους. Αυτή είναι η εικόνα του κόσμου για την εξουσία.

Ο Ιησούς είπε, «Σεις όμως ουχί ούτως, αλλ' ο μεγαλύτερος μεταξύ σας ας γείνη ως ο μικρότερος, και ο προϊστάμενος ως ο υπηρετών» (Λουκά 22/κβ' 26). Με αυτά Του τα λόγια, ο Κυρίαρχος του σύμπαντος, ανέτρεψε τον ορισμό της ηγεσίας: «Όστις θέλει να γείνη μέγας εν υμίν, ας ήναι υπηρέτης υμών, και όστις θέλη να ήναι πρώτος εν υμίν, ας ήναι δούλος υμών· καθώς ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Ματθ. 20/κ' 26-28).

Έτσι, η υπηρεσία και η αυταπάρνηση ορίζονται ως οι βασικές αρχές του δικού Του τρόπου ηγεσίας. Ο Ιησούς σύστησε μία νέα δυναμική στις ανθρώπινες σχέσεις: η εκπλήρωση δεν έρχεται μέσα από την δύναμη αλλά μέσα από την υπηρεσία. Η ηγεσία δεν αντλεί εξουσία λόγω θέσης αλλά λόγω υπηρεσίας, και η μεταμόρφωση ξεκινά από τον Σταυρό, όχι από τον θρόνο. Για να ζήσεις πρέπει να πεθάνεις (Ιωάν. 12/ιβ' 24).

Στο Λουκά 9/θ' 46-48 συνέβη κάτι παρόμοιο στους μαθητές του Ιησού σχετικά με το ποιος είναι μεγαλύτερος. Οι αρχές του κόσμου εξακολουθούσαν να επηρεάζουν τον τρόπο σκέψης των μαθητών. Η απάντηση του Κυρίου φθάνει στην καρδιά του προβλήματος και θέτει μία από τις πιο δύσκολες προκλήσεις στη ζωή γενικά, και στη Χριστιανική ζωή πιο συγκεκριμένα. Τα λόγια του Ιησού, ιδιαίτερα το «υπάρχων μικρότερος μεταξύ πάντων» (εδ. 48), δείχνουν τις εντελώς λανθασμένες προτεραιότητες του κόσμου μας.

ΣΚΕΨΗ: Με τις αρχές του κόσμου να έρχονται σε αντίθεση με τις διδασκαλίες του Ιησού, πώς θα μπορέσουμε να εφαρμόσουμε τις δικές Του αρχές στη ζωή μας;

Περαιτέρω μελέτη:

«Ποιος εξουσιάζει την καρδιά μας; Ποιος απασχολεί τις σκέψεις μας; Για ποιον μας αρέσει να μιλάμε; Σε ποιον αφιερώνουμε την τρυφερή στοργή μας και τις πολυτιμότερες ενέργειές μας; Αν είμαστε του Χριστού, οι σκέψεις μας θα στρέφονται γύρω από Αυτόν και οι γλυκύτεροι διαλογισμοί μας θα συγκεντρώνονται γύρω Του. Θα λαχταρούμε να φέρουμε την εικόνα Του, να κάνουμε το θέλημά Του, να Τον ευχαριστήσουμε για όλα.»
Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 48.

«Στην εδώ ζωή μας, τη γήινη και αμαρτωλή όπως είναι, η μεγαλύτερη χαρά και η ανώτερη εκπαίδευση έγκεινται στην υπηρεσία. Και στη μελλοντική μας υπόσταση, την ανεμπόδιστη από τους πειρασμούς της αμαρτωλής ανθρωπότητας, πάλι στην υπηρεσία θα βρεθεί η μεγαλύτερη χαρά και η ανώτερη εκπαίδευσή μας, δηλαδή στη μαρτυρία που θα δίνουμε, και ενώ θα μαρτυρούμε διαρκώς, θα μαθαίνουμε εκ νέου τον πλούτον 'της δόξης του μυστηρίου . . . όστις είναι ο Χριστός εις εσάς, η ελπίς της δόξης.' (Κολ. 1:27).» Ε. Χουάιτ, Ε. σ. 292,293.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ο Ιησούς αποκάλυψε τον πλούσιο γεωργό, άφρονα (Λουκά 12/ιβ' 20). Δεν είναι απαραίτητο να είναι κάποιος πλούσιος κι επιτυχημένος, άρα τι είναι αυτό που καθιστά κάποιον άφρονα στα μάτια του Θεού;
2. Τι μπορείτε να κάνετε για να βοηθήσετε τα άτομα στην εκκλησία σας που περνούν απαρατήρητα και κανείς δεν τους προσέχει, να αισθανθούν το ίδιο σημαντικά και ενεργά με τους υπόλοιπους;
3. Αν και εύκολα καταδικάζουμε τους Φαρισαίους για το πώς διαστρέβλωσαν την πίστη, πώς μπορούμε να προφυλαχθούμε από τον ζήλο μας, ώστε να μην επαναλάβουμε τα δικά τους λάθη; Πώς μπορούμε να σταθούμε σταθεροί στα πιστεύω μας χωρίς να γίνουμε Φαρισαίοι; Πώς μπορούμε να καθορίσουμε ποιο είναι το σωστό και το δίκαιο για το οποίο αξίζει να αγωνιστούμε, χωρίς να «διυλίζουμε το κουνούπι»;
4. Πώς γίνεται να είμαστε έτοιμοι και άγρυπνοι για την επιστροφή του Ιησού όταν, με το πέρασμα του καιρού, γινόμαστε όλο και πιο ληθαργικοί;